

DEBBIE MASON

ÜLE
SILLA

Originaali tiitel:
Debbie Mason
Starlight Bridge
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, firmad, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud seostes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade ja elavate või juba lahkunud inimestega on juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Debbie Mazzuca.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E12390720
ISBN 978-9949-82-691-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Tänuavaldused

Aitäh veel kord mu uskumatult andekale ja pühendunud toimetajale Alex Loganile, kes lisaks sellele, et ta kõik raamatud palju paremaks teeb, annab mulle ka aega, mida ma vajan, et kirjutada südamest. Suur tänu Grand Central Forever töökatele müügi-, reklaami-, tootmis- ja kunstiosakonna töötajatele, kes mind toetavad ja minu raamatute nimel pingutavad. Olen tänulik oma tütrele Jessile, et ta Ava ja Griffini lugu selle erinevates etappides luges, ja oma agendile Pamela Hartyle, et ta on alati olemas, kui mul teda vaja on.

Eriline tänu armsale Roberta Caprizzile, kes ergutas mind imehästi nii „Christmas, Colorado“ kui „Harmony Harbory“ seeria puhul ja pakkus end lahkelt minu „väikeseks itaalia abiliseks“, hoolitsedes selle eest, et itaaliakeelsed sõnad ja fraasid õigesti kirja said.

Südamlik tänu imelistele lugejatele, blogijatele ja kriitikutele, kes on mind ja minu raamatuseeriaid toetanud. Teie toredad e-kirjad, säutsud, Facebooki postitused ja ülevaated on mulle väga olulised.

Täna väga oma imelist abikaasat, suurepäraseid lapsi ja jumalikke lapselapsi armastuse ja julgustuse eest, selle eest, et olete mulle toeks, kui teen tööd, mida armastan. Olete kõik mulle väga kallid.

Esimene peatükk

Ava DiRossi ei uskunud muinasjutte ega õnnelikke lõppe, aga praegu oleks ta küll haldjast ristiema eest oma hinge müünud.

Kui lift põhjatorni kerkides rappus ja värises, võttis Ava oma musta töökinga jalast. Kingatald oli lahti tulnud ja laperdas käies. Ava tagus seda vastu teeninduskäru terasest raami lootes, et king peab vahetuse lõpuni vastu. Pärast paari korralikku lööki uuris ta õmblust. Ta uskus, et king peab vastu, kuni ta koju jõuab, ja pani selle uuesti jalga.

Loomulikult polnud tal vaja haldjast ristiema, kes tema jala-
varjude eest hoolitseks või talle uhkeid kleite ostaks. Ja unistuste prints? See oli tal olnud. Kaua aega tagasi. Ainult, et mees oli printslikum ja võluvam, kui Ava väärt oli, ja naine tegi nende muinasjutulisele abielule lõpu. Ühes asjas oleks tal küll haldjast ristiema abi vaja läinud. Kui Aval selline oleks, siis paluks naine tal aega kolme kuu võrra tagasi keerata. Tol ajal oli tema elu nii lihtne olnud.

Ava armastas Greystone Manorit. See oli tema pelgupaik, tema rahuadam. Ta jäeti rahule ja ta võis omatahtsi tegutseda, kuni küllaste toad olid korralikult koristatud. Ja seda need olid, muu poleks Ava puhul kõne allagi tulnud. Ta hoolitses selle eest, et kõik toad särasid ja läikisid.

Aga kõik muutus päeval, kui Colleen Gallagher suri ja Ava nõbu Sophie hotelli juhatajaks sai. Tundus, et iga kord, kui Ava ringi pööras, oli Sophie mingi uus mõte, kuidas Greystone kasumit teenima panna. Kõik need plaanid eeldasid Ava abi ja nende eesmärk oli teda oma mugavustsoonist välja tõrjuda.

Lift peatus nõksatades. Ava lükkas teeninduskäru automaatselt uste poole. Tema käsivart läbistas terav valu ja ta tõmbas läbi kokkupigistatud hammaste hinge. See oli talle haldjaristiemade peale mõtlemise eest paras. Ta lükkas käru terve käge ja puusa abil tühja koridori. Otsekuu teda hukka mõistes vaatasid ammu surnud Gallagherid teda oma kullatud raamidest portreedelt, mis rippusid kiviseintel.

„Ma ei rõõmusta selle üle sugugi rohkem kui teie,“ ütles Ava perekonna patriarhi William Gallagheri portreele. William nägi välja nagu mereröövel, kes ta kuulu järgi oligi olnud. „Aga Colleen saaks aru. Ta tahaks, et ma tema memuaarid leiaksin.“

Kuni eraviisilise surnuvalveni häärberis kolm päeva pärast Colleen surma ei uskunud keegi, et ta oligi oma memuaarid kirja pannud. Aga surnuvalve ajal, leskede klubi jaoks salvestatud video-pöördumises – Ava oli lahutatud naisena klubi liige –, oli Colleen näidanud raamatut ja tõestanud, et see oli tõesti olemas. Colleen kirjutas mitte ainult oma elust ja saladustest, ta oli ka kõik teiste saladused kirja pannud. Just enne seda, kui Colleen hakkas ütlema, kuhu ta oli raamatu peitnud, muutus pilt ekraanil teraliseks ja videolint oli pöördumatult rikutud.

Raamatus olid saladused, mille avalikuks tulemist Ava lubada ei saanud. Saladused, mida ta oli Colleenile nõrkusehetkel avaldanud. Saladused, mis Gallagheride patriarh oli lubanud hauda kaasa viia.

Oi ei, sul on pea keerulisi mõtteid täis, eks ole, Ava, mu tüdruk?

„Jah, tänu sulle ja Sophiele näib mu pea viimasel ajal neist paka-tavat. Ja ma võin sulle öelda, et ilma nendeta olin palju õnnelikum,“ ütles Ava, jättis käru Williami portree juurde ja ohkas, mõistes, et oli

valjusti rääkinud. Rääkinud oma endise abikaasa vanavanaemaga, kes oli rohkem kui kaks kuud tagasi surnud.

See polnud esimene kord, kui Ava end selliselt vestluselt tabas. Ta ei muretsenud siiski, et hakkab hulluks minema. Selle uue harjumuse olid kaasa toonud stress ja üleväsimus. Ta ei saanud suurt midagi ette võtta väsimusega, mis ei lasknud tal peaaegu selgelt mõeldagi, aga osaliselt võis ta stressi leevendada sellega, et otsib üles raamatu, mis paljastaks tõe tema, tolle öö ja mehe kohta, kellel ta oli lasknud oma elu hävitada.

Juhuks, kui keegi peaks teda Colleenini toas nägema, viskas Ava kaks pesukäsna ämbrisse, astus päklikipuust neetidega ukse juurde ja pistis uksekaardi lukupilusse. Colleen oli kaotanud lukkude kaasajastamise osas lahingu oma ajaloolasest poja Ronaniga. Vanaprouale ei olnud muutused kunagi meeldinud. Kui Colleen oleks oma tahtmist saanud, oleks üheksateistkümnendal sajandil mingi keskaegse lossi eeskujul ehitatud Greystone Manor täpselt samasugusena püsinud.

Mäu.

Ava võpatas ja surus käe vastu rinda, kui must kass tema jalgade vahel keerles. Simon, kes oli ilmunud häärberisse nädal enne Colleenini surma, tõstis oma sinised silmad ja näugus uuesti. Ava pani ämbri laudpõrandale ja kükitas, et kassi kõrva tagant sügada.

„Sina tunnend temast samuti puudust, mis?“ küsis ta kassilt ja taipas, et küllap ta sellepärast oligi surnud naisega rääkinud. Ta tundis Colleenist puudust. Ava oli üle kümne aasta oma endise abikaasa perekonna alluvuses töötanud.

Simon nurrus ja hõõrus pead vastu Ava jalga. Ava silitas teda veel korra. „Sa võid minuga tulla, aga sa pead vait olema.“

Ava võttis ämbri ja ajas end sirgu, et ust avada. Seda tehes tundis ta magusat lillilõhna. Ta kortsutas kulmu, vaadates värsket roosadest, kollastest ja valgetest roosidest kimpu, mis seisis kristallvaasis öökapi baldahhiiniga voodi kõrval. Kummaline. Kes küll... Jasper, jõudis Ava otsusele. Vanem mees oli olnud Gallagheride juures nii

kaua, kui Ava mäletas. Ta oli olnud Colleen'i parem käsi ja usaldusalune. Piitspeenike, rangete kõrgklassi kommetega Jasper oli ora Ava *culo's*.

Naise pilk kerkis gooti stiilis tinaraamides akendele, millest avanes vaade aeda. Lörts ladises vastu aknaid, raagus puud kõikusid jaanuari keskpaiga külmas tuules. Ava tõmbas halli kampsuni tihedamalt ümber ja heitis igatseva pilgu kamina poole, mille ees seisis kolmekordne sepirauast küünlajalg. Kamin oli siin rohkem uhkuse kui sooja pärast. Tühja sellest, et Ava peaaegu nägi oma hingeõhku, praegu ei olnud aeg kaminat katsetada ja tule tegemisega riskida.

Ava silmitses sadu raamatuid, mis palistasid seinu ruumi elutoa osas. Suur hulk raamatuid seisis virmades antiiksetel laudadel kulunud kuldse damastiga kaetud väikese diivani kõrval ja moodustas põrandal väikesi torne. Keset tuba seisis valge naiseliku joonega kirjutuslaud, mis oli asju täis kuhjatud, kivist rõdule viivatest klaasustest avanes vaade süngele tormisele merele.

Tuba nägi välja täpselt samasugune nagu õöl, kui Ava oli selle oma nõo, tädi Rosa ja ülejäänud leskede klubiga läbi otsinud. Nii palju, kui Ava teadis, ei olnud keegi raamatut leidnud. Asi polnud kindlasti selles, nagu ei oleks keegi seda üritanud. Raamat pidi olema siin, kusagil selles toas.

Ava pani ämbri kamina juurde ja käis toas ringi, ta tõstis raskeid antiikkulla karva kardinaid ja piilus seifi või salalaegast otsides vanade õlimaalide taha. Simon näugus oma kohal väikese diivani seljatoel, tõmmates Ava tähelepanu jälle raamaturiiulitele oma selja taga.

Õöl, kui nad toa esimest korda läbi otsisid, püüdsid nad leida tabava pealkirjaga raamatut „Harmony Harbory saladuste hoidja“. Ava mõtles, et ehk oli Colleen peitnud selle teise raamatu vahele. See ei oleks teda üllatanud. Colleen oli kaval vanaproua.

Raamatute hulka hinnates taipas Ava, et oli olnud siin palju kauem, kui oli arvanud. Tema käsi kerkis tahtmatult vigastatud

käsivarre juurde; ta ei saanud jälle hiljaks jääda. Ava võttis taskust kõrvaklapid ja pani oma iPodi mängima. Kuulareid kõrva sättides asus ta tööle ja hakkas raamatuid ükshaaval läbi lappama. Oma muusikaga üksinda – kui Simonit mitte arvestada – tundis Ava, kuidas osa päeva pingest hajus. Talle meeldis rutiinne, nüri töö. See mõjus rahustavalt. Noh, tavaliselt mõjus see rahustavalt. Täna ei olnud see nii rahustav, sest raamat oli kusagil laokil.

Keegi koputas Ava õlale, ta võpatas ja pillas raamatu, mille oli just riulist võtnud. Ta keeras ringi ja surus peopesa südamele. „Oleksin sinu pärast peaaegu infarkti saanud.“

„Vabandust.“ Sophie krimpsutas nägu. Ava nõbu kandis oma tavalist valget pluusi ja musta pliiatsseelikut. „Ma hüüdsin, aga sa vist ei kuulnud. Mida sa kuulad?“ Ta tõmbas kuulari Aval kõrvast ja pistis endale kõrva. „See on vali,“ Sophie krimpsutas nägu, „ja masendav.“

„Gary Julesi „Mad World“ . See ei ole masendav. See on kaunis.“ Ava pistis käe musta vormikleidi taskusse, lülitas iPodi välja ning kummardus maha kukkunud raamatut üles võtma. „Ma, hm, otsisin lugemist.“

Sophie võttis mustade raamidega prillid, mis tema kastanpruune juukseid pealael hoidsid, pani ette ja kummardus lähemale, et raamatut näha. Ta kergitas kulmu. „James Joyce’i „Finnegans Wake“ . Huvitav valik.“

„Ma arvasin samuti. See oli üks Colleenini lemmikuid.“

„Sa tunned temast puudust, eks ole?“ küsis Sophie kaastundlikult naeratades.

Alles äsja oli tema onutütär sama innukalt Colleenini memuaare otsinud nagu Ava. Tulekahju Sophie LA korteris jättis tema ja ta tütre Mia kodust ilma ja sundis nad tagasi Harmony Harborisse kolima. Sophie oli Mia isa isikut aastaid saladuses hoidnud. Aga kõigest kuu aega pärast kojutulekut tuli tõde ilmsiks. Sophie ja Liam jaoks oli see raske aeg, aga lõpuks sai nende armastus kõigest võitu.

Nii et Sophie mõistaks Ava sundi raamat üles leida liigagi hästi ja kahtlemata aitaks teda. Aga selle eest tuleks maksta. Sophie tahaks tema saladust teada ja selle saladuse kavatses Ava endaga hauda kaasa viia. „Sí, tunnen tõesti.“

Sophie toetas puusa vastu diivani seljatuge ja silitas hajameelselt Simonit. „Kas sa pead mind kohutavaks inimeseks, et ma Colleeni sviidi välja üürisin?“

Onutütar oli talle eile õhtul oma plaanidest rääkinud. Sellepärast Ava tuba läbi otsiski. Osa temast ei tahtnud küll, et keegi Colleeni eraruumidesse tungiks, aga ta sai aru, miks Sophie seda vajalikuks pidas.

Päev pärast seda, kui Sophie teatas nende plaanist Greystone'is pulmamesse korraldada, oli nende peamine konkurent Bridgeport Marquis teatanud oma pulmamessest. Eile oli Harmony Harbor Gazette'is ilmunud lugu Marquisi pruutpaaride sviidist.

„Tead, kui Colleen siin oleks, oleks ta seda ise pakkunud, Sophie. Marquisi pruutpaaride sviit ei suuda sellega võistelda.“ Ava osutas klaasuste poole. „Imetle neid vaateid.“